

Prejudiciālais jautājums

Vai arī ņemot vērā 1995. gada 13. aprīļa Likuma par tirdzniecības pārstāvību 18., 20. un 21. panta klasifikāciju atbilstoši Beļģijas tiesībām par īpašām, obligāti piemērojamām normām Romas konvencijas ⁽¹⁾ 7. panta 2. punkta nozīmē — šīs konvencijas 3. pants un 7. panta 2. punkts, attiecīgi, kombinācijā ar Padomes 1986. gada 18. decembra Direktīvu 86/653/EEK par dalībvalstu tiesību aktu koordinēšanu attiecībā uz pašnodarbinātiem tirdzniecības pārstāvjiem ⁽²⁾ ir interpretējami tādējādi, ka atbilstoši tiem šim līgumam var piemērot dalībvalsts, kurā atrodas tiesa, tiesību normas, kuras sniedz plašāku aizsardzību par direktīvā paredzēto minimālo aizsardzību, arī tad, ja izrādās, ka līgumam ir piemērojamas kādas citas ES dalībvalsts tiesības, kurās arī ir transponētas minētās direktīvas prasības par minimālo aizsardzības līmeni?

⁽¹⁾ Konvencija par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām, kura atvērta parakstīšanai Romā, 1980. gada 19. jūnijā (OV 266, 1. lpp.).
⁽²⁾ OV L 382, 17. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 26. aprīlī iesniedza Cour constitutionnelle (anciennement Cour d'arbitrage) (Beļģija) — I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)/Région wallonne

(Lieta C-195/12)

(2012/C 200/12)

Tiesvedības valoda — franču

Iesniedzējtiesa

Cour constitutionnelle (anciennement Cour d'arbitrage)

Lietas dalībnieki pamata procesā

Prasītāja: I.B.V. & Cie SA (Industrie du bois de Vielsalm & Cie SA)

Atbildētājs: Région wallonne

Prejudiciālie jautājumi

1) Vai Eiropas Parlamenta un Padomes 2004. gada 11. februāra Direktīvas 2004/8/EK par tādās koģenerācijas veicināšanu, kas balstīta uz lietderīgā siltuma pieprasījumu iekšējā enerģijas tirgū, un ar kuru groza Direktīvu 92/42/EEK ⁽¹⁾, 7. pants, to vajadzības gadījumā apvienojot ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 27. septembra Direktīvas 2001/77/EK par tādās elektroenerģijas pielietojuma veicināšanu iekšējā elektrības tirgū ⁽²⁾, kas ražota, izmantojot neizsīkstošos enerģijas avotus [atjaunojamos energoresursus], 2. un 4. pantu un Eiropas Parlamenta un Padomes 2009. gada 23. aprīļa Direktīvas 2009/28/EK par atjaunojamo energoresursu izmantošanas veicināšanu un ar ko groza un sekojoši atceļ Direktīvas 2001/77/EK un 2003/30/EK ⁽³⁾, 22. pantu, ņemot vērā vispārējo vienlīdzīgas

attieksmes principu, Līguma par Eiropas Savienību 6. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 20. un 21. pantu, ir jāinterpretē tādējādi, ka:

- a) tas ir piemērojams tikai augstas efektivitātes koģenerācijas iekārtām direktīvas III pielikuma izpratnē;
- b) tas nosaka pienākumu, atļauj vai aizliedz to, ka tāds atbalsta pasākums, kāds ir ietverts Valonijas reģiona 2001. gada 12. aprīļa dekrēta "Par reģionālā elektroenerģijas tirgus organizāciju" 38. panta 3. punktā, ir pieejams visām koģenerācijas iekārtām, kurās galvenokārt tiek pārstrādāta biomasu un kuras atbilst šajā pantā noteiktajiem nosacījumiem, izņemot tādās koģenerācijas iekārtas, kurās galvenokārt tiek pārstrādāta koksne vai koksnes atkritumi?

2) Vai atbilde ir savādāka, ja koģenerācijas iekārtā pārstrādā galvenokārt tikai koksni vai, tieši pretēji, tikai koksnes atkritumus?

⁽¹⁾ OV L 52, 50. lpp.

⁽²⁾ OV L 283, 33. lpp.

⁽³⁾ OV L 140, 16. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2012. gada 3. maijā iesniedza Bundesgerichtshof (Vācija) — Walter Endress/Allianz Lebensversicherungs AG

(Lieta C-209/12)

(2012/C 200/13)

Tiesvedības valoda — vācu

Iesniedzējtiesa

Bundesgerichtshof

Lietas dalībnieki pamatprocesā

Prasītājs: Walter Endress

Atbildētāja: Allianz Lebensversicherungs AG

Prejudiciālais jautājums

Vai Padomes 1990. gada 8. novembra Otrās direktīvas 90/619/EEK ⁽¹⁾ 15. panta 1. punkta pirmais teikums, ņemot vērā 1992. gada 10. novembra Direktīvas 92/96/EEK ⁽²⁾ 31. panta 1. punktu, ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāds regulējums, kā Likuma par apdrošināšanas līgumu ("VVG") 5.a panta 2. punkta ceturtais teikums 1994. gada 21. jūlija Drittes Gesetz zur Durchführung versicherungsrechtlicher Richtlinien des Rates der Europäischen Gemeinschaften (Drittes Durchführungsgesetz/EWG zum Versicherungsaufsichtsgesetz ("VAG") redakcijā, saskaņā ar kuru termiņš, kurā subjektam ir atteikuma tiesības

vai tiesības iebilst, izbeidzas vēlākais vienu gadu pēc pirmās apdrošināšanas prēmijas samaksas, pat ja apdrošinājumaņēmējs nav ticis informēts par tiesībām atkāpties vai iebilst?

(¹) Padomes 1990. gada 8. novembra Otrā direktīva 90/619/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu (dzīvības apdrošināšanu) un par pasākumiem, kas veicina brīvu pakalpojumu faktisku sniegšanu, kā arī par grozījumiem Direktīvā 79/267/EEK (OV L 330, 50. lpp.).

(²) Padomes 1992. gada 10. novembra Direktīva 92/96/EEK par normatīvo un administratīvo aktu koordinēšanu attiecībā uz tiešo apdrošināšanu (dzīvības apdrošināšanu), kā arī par grozījumiem Direktīvās 79/267/EEK un 90/619/EEK (Dzīvības apdrošināšanas trešā direktīva) (OV L 360, 1. lpp.).

Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2012. gada 28. februāra rīkojumu lietā T-127/09 Abdulbasit Abdulrahim/Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija 2012. gada 18. maijā iesniedza Abdulbasit Abdulrahim

(Lieta C-239/12 P)

(2012/C 200/14)

Tiesvedības valoda — angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējs: Abdulbasit Abdulrahim (pārstāvji — H.A.S. Müller, Solicitor, E. Grieves, Barrister)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Savienības Padome, Eiropas Komisija

Apelācijas sūdzības iesniedzēja prasījumi:

- atcelt Vispārējās tiesas 2012. gada 28. februāra rīkojumu;
- atzīt, ka prasība atcelt tiesību aktu nav zaudējusi priekšmetu;
- nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā, lai tā spriestu par prasību atcelt tiesību aktu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt šīs apelācijas un Vispārējā tiesā pirmajā instancē radušos tiesāšanās izdevumus, ieskaitot tos, kas saistīti ar apsvērumu iesniegšanu atbilstoši Vispārējās tiesas aicinājumiem.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējs savu apelāciju balsta uz diviem pamatiem:

- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu:

— neuzklausot ģenerālvokātu, un/vai

— nezaicinot apelācijas sūdzības iesniedzēju iesniegt apsvērumus par to, vai prasība atcelt tiesību aktu bija zaudējusi priekšmetu, un/vai

— neuzsākot mutvārdu procesu par to, vai prasība atcelt tiesību aktu bija zaudējusi priekšmetu.

- Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu, atzīdama, ka prasība atcelt tiesību aktu nevarēja radīt apelācijas sūdzības iesniegšanai materiālu labumu.

Prasība, kas celta 2012. gada 16. maijā — Eiropas Komisija/ Polijas Republika

(Lieta C-245/12)

(2012/C 200/15)

Tiesvedības valoda — poļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji — P. Hetsch, B. Simon un K. Herrmann)

Atbildētāja: Polijas Republika

Prasītājas prasījumi:

- atzīt, ka, nepieņemot normatīvus un administratīvus aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu Parlamenta un Padomes 2008. gada 17. jūnija Direktīvas 2008/56/EK, ar ko izveido sistēmu Kopienas rīcībai jūras vides politikas jomā (Jūras stratēģijas pamatdirektīva) (¹), prasības, vai katrā ziņā nedarot šos aktus zināmus Komisijai, Polijas Republika nav izpildījusi nav izpildījusi šīs direktīvas 26. panta 1. punktā paredzētos pienākumus;
- piespriest Polijas Republikai atbilstoši LESD 260. panta 3. punktam maksāt naudas sodu par nepaziņošanu par Direktīvas 2008/56/EK transponēšanu EUR 93 492 dienā, sākot ar dienu, kurā tiks pasludināts spriedums šajā lietā;
- piespriest Polijas Republikai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Termiņš Direktīvas 2008/56/EK transponēšanai beidzās 2010. gada 15. jūlijā.

(¹) OV L 164, 19. lpp.